

– Det er **MYE** **KRAFT** i det man **FRYKTER**

Da forfatter Siri Kvamme fikk en alvorlig øyesykdom, lot hun hovedpersonen Hanna ta støytten i sin nye roman «Verden leker gjemsel.»

TEKST JULIE C. KNARVIK FOTO ASTRID WALLER

Jeg vil ikke at tappene mine skal dø. Jeg vil ikke at noe i meg skal dø, minst av alt noe i øynene. Jeg vil ikke miste skarpsynet mitt. Selv om jeg ikke belt vet hva det betyr. At jeg ikke vil kunne lese, ikke skrive, ikke se det som er rett foran meg? Bare det som er rundt, i periferien. Eller blir alt svart? Til slutt. Slukkes lysene? Må jeg gå med en sånn hvit stokek?

Utdrag fra «Verden leker gjemsel»

– Det er mye kraft i det man frykter og mye å hente der rent skrivemessig, sier forfatter Siri Kvamme (41) fra Stanghelle utenfor Bergen. Hun er ute med sin fjerde bok «Verden Leker gjemsel». Den kritikerroste forfatteren er mer spent på lanseringen enn noen gang før.

– Det er skummelt fordi det er en mer personlig bok enn jeg har skrevet før. Det er ubehagelig. Jeg har ikke snakket om øyesykdommen min offentlig før. Jeg har stort sett prøvd å legge lokk på hele greia. **Jeg har kanskje tenkt at det forsvinner hvis jeg ikke sier det til noen. Jo mer jeg snakker om det, desto mer sant blir det.** Hvis jeg ikke sier det til noen, så kan jeg liksom late som det ikke finnes. Det er vel en overlevelsesmekanisme, smiler hun.

Hovedpersonen i boken, Hanna, får en

øyesykdom som gjør at hun gradvis ser dårligere. For nærmere to år siden fikk Siri samme diagnose: Tappdystrofi, en sjelden genetisk øyesykdom der tappene i netthinnen dør. Gradvis mister hun skarpsynet. Mister hun både tapper og staver, blir hun blind. Det finnes ingen behandling.

*Hvis jeg ikke sier
det til noen, så
kan jeg liksom
late som det
ikke finnes.*

Siri merket over tid at synet ble svekket. Legene fant ikke noe galt, men synet ble raskt dårligere.

– Det var skummelt. Da jeg kom til netthinnespesialisten, fant de endelig ut av det. Det verste var å få beskjed om at det ikke

var noe å gjøre. Jeg er løsningsorientert og føler at alt kan fikses. Men så er det ting som ikke kan fikses. **Døden kan ikke gjøres om på, visse sykdommer har vi ingen kur for, hvis kjærligheten tar slutt, så tar kjærligheten slutt.** Det er ikke lett å takle. Det beste er nok å akseptere det. Det har jeg ikke vært så flink til, sier hun.

Da hun fikk diagnosen, tenkte hun at dette er interessant å skrive om.

– Det var min flukt å skrive fram Hanna, å lesse alt på henne. Å skrive er på en måte både å fjerne seg fra problematikken og gå helt inn i den. Det er spennende å se hvordan Hanna takler det, hvilke valg hun tar, sier Siri.

«Verden leker gjemsel» er likevel ikke en sykdomsbok. Den handler om den moderne storfamilien, om en litt for tilstedeværende eks, om vanskelige valg og sjalusi. Hanna er så mye mer enn synshemmingen. Bonusmor, kjæreste. Hun strever hardt med at alt skal være bra. Hun strekker seg sånn, men føler seg likevel så utenfor. Hanna lengter bort, og en jentetur til Island blir skjellsettende.

– Jeg tror mange kjenner seg igjen i tematikken med den moderne storfamilien, den vanskelige rollen som bonusmor, der det kanskje ikke er barna, men de voksne som skaper utfordringene, sier Siri.

Som et bakteppe ligger sykdommen som en ▶